

Jezus, otročji prijatelj.

(Po Šmidu.)

Večer pomladni se žari,
V zelene hribece solnce sije,
In v žarkih jezero migljá,
Ki cvet okol' mu vence vije,
Ovčice že zapuščajo
Cvetični dol in trato milo,
Tam čolnar h kraju že veslá,
Na dom obrača si kermilo.

Od zjutraj do zvečer učil
Neutrudeno je Jezus mili,
In mnogim reve je odgnal,
Navdajal srca s tolažili.
Število gosto vseh ljudi
Povsodi, ki ga je obdalo,
Je bilo zlega rešeno,
S tolažbo se je pokrepčalo.

Bil starček zjutraj še je slep,
In zdaj že vidi solnce milo,
In ubogi gluhec pervikrat
Zasliši ptičev žuborilo.
Bolniki prineseni sem
Vsi zdravi zdaj so in veseli
S posteljo svojo šli domú,
Bogú so hvalne pesmi peli.

Tam Jezus ves otruden že
Sedí na robu sive skale,
Desnica že upehana
Podpira rožna lica zala.

Tak lépo, ko njegov obraz
Pomladno solnce pač ne sije,
Tud' ne, ko luč, življenja moč.
Na ljubo zemljo doli lije.

Od strani zadej tam stojé
Pobožno tiho, zaupljivo
Z otroci svojimi matere,
Udane že mu z vero živo;
Prinesle rade sinke še
K Gospodu bi ljubezni mile,
In blagoslova dečekom
Od njega, da bi zadobile.

Učenci pa jim branijo:
„Otruden že je od učenja,
Ga niste vid'le delati?
Motiti ga, ni govorjenja!“
Otroke pa vesele pred
Je žalost britka napolnila,
In matere zdaj vidijo,
Kak sladka nada se skadila. —

Al on tovarš nedolžnosti,
Ko sliši tako besediti,
Jim reče: „Ne branite jim!
Pustite male k meni priti!
Resnično, tukaj vam povem,
Da takih je kraljestvo moje,
Podobni mor'ite biti jim,
Da vzamem vas v domovje svoje.“

Prijaznosti vse ginjene
So matere radost jokale,
In svoje male hitro so
Pri roci k njemu pripeljale.
Otroci pa veseli vsi
Naravnost k njemu so hiteli,
In bolj ko pred pri materah
Presrečni so in preveseli.

Najmanjši kar objema ga,
V naročji sladko se raduje,
In drugi z lasci si igra,
Mu mila lica ogleduje.
Vsi drugi zraven tam stojé
In k njemu gledajo veseli,
Pobožno rokce sklepajo
Da blagoslova bi prejeli.

In tak sladkó in tak ljubó
Jim blagoslove podeluje,
Globóko čuti, vidi se,
Da Bog je tú, ki obdaruje.
Potihne v zraku ptičica,
Cvetica duh prijeten dije, —
Stojí tud' solnce, zrè ljubó,
Ko sreča taka dečkom sije.

S hvaležnimi solzicami
Nebeškega veselja mile,
Osrečene po sreči tej
So matere se spet vernile.
Otrokom vsaka rekla je:
„Večera tega ne zabite,
Na svétu dokler hodite
Zveličarju zvesti bodíte!“

In dečki bili mu zvesti,
Priserčno zmir so ga ljubili,
Le, kar žalilo njega bí,
Skerbnó so vselej se ognili.
In on je bil prijatelj njih
V življenji zmir na vsakem kraji,
Po smerti pa je ljubč'kom dal
Prelepi venec v svetem raji.

A. Praprotnik.

V nebesih.

Vojska na Francoskem je potihnila. Vojaki hité nazaj k svojim staršem, ter se veselé zmage.

Tiho pada sneg iz neizmerne višave na golo, zmerzlo zemljo. Bilo je kakor bi se igrali angeljčki z belimi perotnicami ter se spuščali na zemljo okoli mladih drevov, katerim hočejo zrahljati terdo posteljico in jim zapeti mile pesmice o pretečenej pomladi in poletnej krasoti. Povsod, v višavi in na zemlji, povsod je bila neka tihota, samo v majhnej bajtici se materno sercé žalostno boruje zarad zgube dražega možá. Revna ženica sedí pri peči in vselej se jej vlije bistra solzica po licu, kedar pogleda zapuščena otročička, kako si igrata pred njo. Večkrat vzdihne in ju priporočuje Bogú, neskončno dobrotljivemu očetu, v varstvo.